

*Dědička
Valcourtu*

*Catherine's
Coulter*

Dědička Valcourtu

PRAHA 2011

Přeložili: **LUDMILA A TOMÁŠ HAVLÍKOVI**

Catherine Coulter: Dědička Valcourtu

Vydání první

Copyright © 2010 by Catherine Coulter

This edition published by arrangement with Trident Media Group, LLC

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1625. publikaci

Přeloženo z anglického originálu The Valcourt Heiress

vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam's Sons,

published by the Penguin Group, New York v roce 2010

Český překlad © 2011 Ludmila a Tomáš Havlíkovi

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Ricardo

Odpovědný redaktor Josef Frajs

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-411-0

BARONET
Praha 2011

Catherine Coulter

Dědička Valcourtu

*TOMU POTWINOVI,
který spravuje mé webové stránky
již od zrození internetu.*

*Vřelé díky Tobě i Diane.
C. C.*

~ 1 ~

HRAD VALCOURT

KVĚTEN 1278

VĚDĚLA, ŽE MUSÍ NĚCO PODNIKNOT. POKUD NIC NE-
udělá, matka ji donutí, aby si vzala Jasona z Bren-
nanu.

Její matka, vdova po hraběti z Valcourtu a nyní aba-
tyše kláštera v Meizerlingu, k ní před soumrakem vtrhla
se svou ozbrojenou stráží a začala jednat – panovačně
a arogantně. Muži ohromeně zírali na okouzlující tvář
lady Helen, na její bílou pleť a zlaté vlasy bez jediné
stříbrné nitky, naslouchali jejímu sametovému hlasu,
který pronikal do všech koutů hlavní síně, a okamžitě
plnili všechny rozkazy, které vyslovily její nádherné
rty. Své dceři, zničené žalem, jenom stroze oznámila,
že se do dvou dnů provdává.

Nešťastní dívka teď jen nevěřicně zírala na ženu, která ji přivedla na svět, na ženu, kterou vůbec neznala a věděla o ní jen to, co si povídali lidé – že je to čarodějnice obdařená nepředstavitelnou mocí. Hovořili o ní šeptem, ústa si zakrývali dlaní a vyzařoval z nich strach.

Ona sama se s matkou setkala jenom třikrát, ale ani jedinkrát ji při tom neviděla čarovat. Ty pověsti o sousedově manželce, která se udusila, protože své paní – lady Helen – odmítla prodat klisnu, o kterou měla zájem, o morové ráně, která postihla vesnici, v níž lady Helen urazil jakýsi mnich. A teď ke všemu náhle zemřel dívčin otec, přestože byl ještě před dvěma dny zdravý a silný a jeho lékař neobjevil žádnou zjevnou příčinu jeho smrti. Ležel nyní na svém lůžku ve sváteční tunice a kalhotách, ruce na hrudi měl překřížené a vedle něj spočíval nádherný meč, připevněný k opasku. A jeho muži se mezitím zpíjeli do němoty v hradní síni. Co se teď stane? Zesnulý hrabě po sobě nezanechal žádného mužského dědice, jenom dceru, která neměla žádnou moc, manželku-čarodějnici, která by všechny dokázala zničit pouhým mávnutím ruky, a vojáky, kteří teď vdovu obklopovali.

Musela něco podniknout, protože jinak ji prodají Jasonovi z Brennnu, jehož viděla jen jedinkrát v životě, a to pouze necelou hodinu. Byl mladý a urostlý, ale když na ni upřel velké černé oči, cosi uvnitř se v ní vzepřelo. Jako kdyby se v nich skrývalo nějaké temné tajemství. Matka měla oči šedé jako bouřkové mraky a dívka se jich bála víc než samotného ďábla.

Vyklouzla z velké síně Valcourtu a přitáhla si plášť pevněji k tělu, protože nízko na obloze visely těžké dešťové mraky, mezi nimiž matně prosvítalo jen pár hvězd, a černou mrazivou nocí se ozývalo táhlé skučení větru. Když se pak plížila prostorem mezi vnitřním

a vnějším opevněním hradu ke stájím, uvědomila si, že vlastně nemá nejmenší tušení, kam půjde. Ale teď na tom nezáleželo, něco už vymyslí. Až dosud si pokaždé nějak poradila. Náhle uslyšela mužský hlas a málem vyjekla. Hlas se blížil. Co teď?

2

VÝCHODNÍ ANGLIE

KVĚTEN 1278

JELI ZA SEBOU PO ÚZKÉ HRBOLATÉ PĚŠINĚ CLANDOR-
ským lesem, považovaným za starodávné magické mís-
to prodchnuté zlými kouzly. Obklopovaly je shluky mo-
hutných borovic, dubů a javorů a jejich větve se jim
proplétaly nad hlavami jako živá klenba. Za měsíc už
budou hustě obrostlé listím. Teď mezi čerstvě rašícími
lístky jasně svítilo teplé odpolední slunce.

Garron nastavil obličej zlatavým paprskům a lehké-
mu vánku. Dnešek patřil ke dnům, kdy si člověk říká, že
stojí za to žít, a kdy ho zaplavuje naděje, že má před se-
bou ještě mnoho podobně příjemných dní. Bůh se jim
postaral o další zázrak – už tři dny nespadla z nebe ani
kapka. Aleric mužům tvrdil, že je to skutečně zázrak,

a doložil svá slova vzpomínkou, jak se jeho děd kdysi holedbal, že ho na celé dvoudenní cestě ani jednou nepřepadl déšť. Ale strávit na cestě tři dny, aniž by se vám z nebe na hlavu nevyhlilo jediné vědro dešťové vody? To bylo něco neslýchaného. Měli štěstí a rozhodně to mohli považovat za dobré znamení. Všichni jeli mlčky, pohroužení do vlastních myšlenek. Garron myslel na svého bratra Arthura a nešlo mu do hlavy, jak mohl v tak mladém věku zemřít. Vždyť mu bylo teprve třicet let! Král o příčině jeho smrti nic nevěděl. Garronovi i jeho mužům se teď zřejmě honila hlavou stejná otázka – jak se na jejich příštím životě podepíše skutečnost, že se tak z Garrona stal lord Garron, hrabě z Warehamu – šlechtic, který teď vlastní rozsáhlé pozemky, má svůj hrad a pravidelný příjem z několika zemědělských usedlostí i ze dvou menších měst a hradů? Možná mysleli i na to, že je zakrátko čeká návštěva u lorda Severina a lady Hastingsové. A také by rádi věděli, jestli je Wareham stejně úchvatné místo jako Oxborough.

„Nijak vás to nezdrží, Garrone,“ řekl mu král Eduard. Přitom se mu v pověstných plantagenetovských modrých očích objevily vemlouvavé šibalské ohníčky, jako kdyby chtěl dodat svým slovům na důrazu. „Před odjezdem do Warehamu můžeš Severinovi předat tuto žádost.“ Král kývl hlavou na svého tajemníka, lorda kancléře Roberta Burnella, a ten Garronovi podal pevně stočený pergamenový svitek, ovázaný tenkou černou šňůrkou. Dokonce ani v nejnevhodnější době – což rozhodně platilo o Garronově nynější situaci – by si nikdo nedovolil odmítnout královu žádost. Proto se panovníkův pergamenový svitek přemístil na Garronovu hrud' a zůstal tam po celou cestu z Londýna do Oxborough, hlavního města království Východní Anglie a sídlo hraběte z Oxborough, lorda Severina z Langthorne-Trentu.

Garron neměl nejmenší chuť dozvědět se něco víc o obsahu králova poselství, proto jen odevzdaně vzdychl, protože to znamenalo, že domů dorazí možná až o pět dní později. Utěšovalo ho však pomyšlení, že zase uvidí svého dobrého přítele, jehož král poslal před půldruhým rokem do Oxborough, aby se ujal dědictví po umírajícím Fawkeovi z Trentu a oženil se s jeho dcerou. Během tří hodin se tak ze Severina stal manžel a hrabě z Oxborough v jedné osobě. A už má i malého synka.

Garron se neubráníl úsměvu, když si vzpomněl na blažený výraz, který se Severinovi rozlil po tváři při pohledu na synka Fawkea – pojmenovaného po starém hraběti. Šťastný otec ho tehdy držel v náruči a neubráníl se pošetilé poznámce, že je to nejroztomilejší dítě v celém křesťanském světě. A lady Hastingsová, která seděla ve svém hraběcím křesle, s úsměvem cosi pobrukovala a šila oblečení pro budoucího hraběte.

Kolem půlnoci, když už se všichni odebrali na lůžko, se Garron se Severinem o samotě posadili před masivní krb ve velké oxboroughské síni k šachovnici. Severin provedl tah jezdcem, zapřel se o opěradlo, propletl si prsty, opřel si ruce o pevné břicho a vzdychl: „Víš, že se mi stýská po tom šílenci de Lucym, který otrávil vlastní ženu, aby dosáhl svého cíle?“ Pak soustředil pozornost na Garronův tah pěšcem, rychle přesunul svého střelce na bezpečné políčko a znovu se zapřel o opěradlo. „Už tady nemáme žádné vzpurné sousedy, žádné francouzské žoldnéře, kteří by obtěžovali moje rybářské lodě, ani žádné pašeráky. No, občas se vyskytne nějaký rebel nebo darebák, ale ti vůbec nic neznamenají.“

Garron se zasmál. „Máš už dědice, Severine, to nej-kouzelnější dítě na světě, jak jsi mi sám říkal. A také ženu, která ti po všech stránkách vyhovuje. Oxborough přímo vzkvétá. Můžeš být spokojený.“ Garron se na chvíli odmlčel a prsty se mu zastavily nad pěšcem.

„Už sis přečetl ten králův list? Jeho obsah tě určitě vytrhne z nudy. Nežádá tě panovník, abys pro něj vykonal nějaký odvážný čin?“

Severin provedl tah královnou a prohlásil: „Mat, Garrone.“

„Hmmm!“ Garron se zadíval na šachovnici, vyslal k Severinovi pokřivený úsměv a jemně položil svého krále na bok. „Vyhrál jsi. A teď mi pověz, co po tobě král chce!“

„Žádá mě, abych mu pomohl spájit jednoho z jeho oblíbených hřebců, kterého dostal od francouzského krále Filipa, s klisnou lady Hastingsové Marellou. Přeje si, abych Marellu poslal do Londýna, až nastane její období.“

Takže ho sem král vyslal kvůli *tomuhle*?

„Ach, Trist, pojď a přivítej lorda Gardina! Celý večer jsi sledovala jenom Fawkea, kdežto mě jsi úplně přehlížela. Mě, který tě krmí a zachránil ti kůži tolikrát, že bys to nespočítala. Přitom dobře vím, že počítat umíš, protože jsem tě pozoroval, jak spravedlivě rozděluješ žaludy mezi svoje mláďata.“

Kuna Trist vyšplhala Severinovi na ruku, usadila se mu na rameni a vyhlížela se v jeho přízni.

„Nazdar, Trist,“ pokračoval Severin a zaletěl pohledem ke Garronovi. „Nejsem špatný člověk. Kdybych měl kousek vepřového, dal bych ti ho. Nevěděl jsem, že si dopřáváš i žaludy.“

„Myslím, že žaludy nežere. Myslím, že s jejich pomocí učí mláďata počítat. Ale teď už jsou skoro dospělá a připravená vyrazit do lesa. Ale říkám si, co by tam asi tak mohli počítat?“

Garron se rozesmál.

Trist jeho smích zaznamenala a zdálo se, jako kdyby chápala dokonce i Severinovy poznámky ohledně žaludů. Po chvilce natáhla tlapku. Garron ji po ní zlehka pohladil a potom ji pošimral na zádech.

„Většinu času hlídá Fawkea. Už jsem jí domlouval, že to není nutné, ale vůbec mě neposlouchá.“

Trist zakňourala a pověsila se Severinovi na krk.

„Och, Garrone, ještě o něco mě král prosil. Nerozepísoval se o tom nějak zešíroka, ale poslal tě sem kvůli tomu, abychom se navzájem podpořili proti společným nepřátelům, protože Oxborough a Wareham neleží nijak zvlášť daleko od sebe. Je pravda, že král nejrůznější rozmíšky mezi svými barony a hrabaty spíš podporuje, jelikož nechce, aby se jeho vazalové spolu nějak spřahovali, ale my dva jsme v tomhle ohledu výjimkou, protože lord Graelam de Moreton nás oba zná a je nám příznivě nakloněn. A král chce, abychom byli silní pro případ, že nás bude potřebovat.“

„Jinými slovy chce, aby mu naši vojáci kryli záda a do truhlic mu proudily naše peníze.“

Severinova ústa se zkřivila v úsměšku. „Jo, přesně tak,“ přitakal a Trist zakňučela.

Garron pozvedl pohár z nádherného tmavozeleného skla, pocházejícího z Porýní. „Jsem připraven být i nadále tvým přítelem a nabízím ti pomoc, kdykoliv ji budeš potřebovat.“

„Já také, pokud jde o tebe,“ řekl Severin a rovněž se chopil poháru.

Oba muži se napili. „Ale už mám všech těch bojů dost. A také mě unavuje pokrytectví, které se rozmohlo u dvora. Zdá se mi, Severine, že teď bych dal přednost troše nudy. Přinejmenším tak na šest měsíců.“

Oba muži pak vypili ještě trochu Severinova vzácného vína a Garron prohrál další partii šachu.

V té chvíli se ozvalo hlasité zakvílení a vytrhlo Garrona ze vzpomínek. Okamžitě zvedl ruku, aby svým čtyřem mužům naznačil, že mají zůstat na místě. Poplácal svého hřebce po šíji ve snaze uklidnit ho a Damokles se okamžitě utišil. Hned nato uslyšeli další zakvílení, pak

vzrušený mužský hovor provázený rozčileným řehtáním a přešlapováním koní.

„Zůstaň tady,“ pošeptal Garron jednomu ze svých mužů – Alericovi. „Půjdu se podívat, co se děje.“

Sesedl z koně, vytáhl meč z pochvy a tiše zamířil spletitým porostem mezi hustými stromy k místu, odkud zněly mužské hlasy a jejich stále hlasitější klení. Skrz větve letitého dubu spatřil malou mýtinu. Obrovitý muž, velký jako statný hřebec, s tváří zarostlou špinavými tmavými vousy, se snažil chytit chlapce, který se mu houževnatě bránil a pokoušel se hromotluka zasáhnout pěstí všude, kam dosáhl – do tváře, krku, hrudníku. Muž se mladíkovým ranám vyhýbal a neoplácel je, protože mu zřejmě nechtěl zlomit vaz, ale jenom se mu snažil pevně sevřít ruce. Chlapec se však vzpíral a kroutil a přitom se mu podařilo zasáhnout muže do břicha. Garron se na všechno díval jako ohromený. Ten kluk se zjevně nemínil vzdát bez boje a křičel vystrašeným hlasem: „Pusť mě, nebo tě zabiju! Vy blázni, jen se podívejte, jak vám váš vůdce lže. Já vám žádné zlato nezajistím. Způsobím vám jenom neštěstí. Pusť mě!“

Ten hoch měl kuráž, to musel Garron uznat. Ale nepřipadalo mu pravděpodobné, že ten lamželezo mladíka propustí. Vedle něj stáli ještě dva další muži a oba vypadali stejně drsně jako zarostlý hromotluk. V rukou svírali ostré nože a podle všeho byli připraveni zasáhnout do sporu.

„Nezabíjejte ho. Ne! A vy dva zůstaňte vzadu!“ ozvalo se náhle.

Do půtky se vložil vůdce tří mužů, který vypadal jako král vedle žebráků. Měl na sobě okázalou červenou vlennou tuniku a kvalitní zbroj, a u štíhlého pasu se mu houpal nádherný meč. Jeden ze tří mužů přistoupil o krok blíž ke vzpouzejícímu se chlapci, ale vůdce v tu-

nice zvedl ruku v rukavici a zavolal na něj, aby okamžitě zůstal stát na místě.

Garron viděl, že se chlapec uvolnil z hromotlukova sevření, otočil se a praštil ho do nosu tak zprudka, že pod jeho drobnou pěstí zapraskala kost. Celý mužův obličej se rázem zbarvil krví. Lamželezo se sklonil, popadl hochu za límec a mrštil jím o několik stop dál, až ke skalnímu útesu. „Ty spratku! Ty sis dovolil praštit mě do nosu! Čert tě vem, ty fracku mizerná!“ zahřměl na hochu a od úst se mu do všech stran rozletěly krvavé sliny.

3

VŮDCE V TUNICE HO OKŘIKL: „PŘESTAŇ, BERME! ŘÍKAL jsem ti, abys toho kluka nechal na pokoji, ty pitomče! Podívej se, co jsi provedl! Jestli jsi mu rozbil hlavu, můj pán nás všechny zabije. A pokud jsi ho připravil o život, do večera budeš bez vnitřností!“

Berm si přitiskl dlaň na přeražený nos a vyslal nenávistný pohled k hochovi, který teď ležel bez známek života na zádech. „Ten malej mizera není mrtvej,“ prohlásil hromotluk a sklonil se k chlapci, aby ho zvedl ze země. Tentokrát už ale neměl ruce zaťaté v pěst. Chlapec, mrštný jako had, však náhle zvedl nohy a kopl Berma do rozkroku. Hromotluk zařval, zavrávorál a oběma rukama se chytil za přirození. „Moje

mužství je pryč! Ten malej zmetek mě o něj připravil!“

Dobrá trefa, pomyslel si Garron. Přišel čas zasáhnout, než se muži na chlapce vrhnou jako smečka vlků. „Alericu, *á moi*,“ vykřikl a s taseným mečem vyskočil zpoza stromů na mýtinu.

„To stačí, mládenci!“ zarazil čtveřici mužů.

Honosně oblečený vůdce na Garrona zařval: „Tohle není vaše věc, pane! Klidte se odsud, a my vás nezabijeme!“

Garron zaletěl pohledem ke třem ostatním ničemům a potom k chlapci, který se od mužů odplazil stranou tak rychle, jak to jen bylo možné. Teď seděl nalepený ke stromu, kolena přitisknutá k hrudi. V jeho očích Garron spatřil naději. Usmál se na něj.

Berm stál dosud v předklonu, oběma rukama se držel v rozkroku, kvílel a z nosu se mu řinula krev. Garron mu pořádně neviděl do obličeje, protože měl čepici naraženou hluboko do čela a celý zbytek obličeje a krku mu pokrývaly neupravené černé vousy. Garron znovu zaletěl pohledem k muži v honosné červené tunice a nenuceně prohlásil: „Rád bych toho chlapce zachránil. Nechtěl byste mi říct, co s ním provádíte?“

Muž v rudé tunice odpověděl: „Je to můj synovec – nevychovaný, neposlušný, rozjívený kluk. Chci ho jen odvézt zpátky k otci.“

„Jste lhář!“ křikl hoch. „Až do té doby, kdy jste mě vy a ti vaši neotesanci chytili, jsem vás nikdy v životě neviděl!“

Muž v rudé tunice udělal dva kroky k chlapci, ale Garron se mu postavil do cesty a zvedl ruku, aby ho zarazil. „Navrhuji vám, abyste odsud – vy i vaši muži – okamžitě odešli,“ řekl hlasem chladným jako zimní slunovrat. „Pokud to neuděláte, bude vás ještě dnes soudit svatý Petr. Vzhledem k vašim skutkům pochybuji, že budete s jeho rozsudkem spokojení.“